

[Pia Kjærsgaard]

ligt. Hvis man vil have et rimeligt modspil til disse skattemyndigheder, så må der en revisor til. En revisor må ofte rekvireres til at gennemgå regnskabet.

Private borgere har ikke mere mulighed for at finde ud af skattereforens mange tåbeligheder, og for at sikre disse mange mennesker en ret til og en mulighed for at give skattemyndighederne et kvalificeret modspil må udgifterne til denne hjælp være fradragsberettiget.

Det er jo staten, i det her tilfælde seks partier, der har lavet disse indviklede love, og derfor må staten også sikre borgerne mulighed for at få afleveret en rimelig og fornuftig selvangivelse. Ikke mindst borgere med lav indkomst kan få problemer med at få råd til at købe sig til den nødvendige ekspertise. Derfor er fradragsmuligheden meget vigtig.

På modpartens side, altså skattemyndighederne, er der simpelt hen ubegrænsede midler til at sætte ind imod skatteyderne, hvis det skulle blive nødvendigt. Mange, der ryger ind i skattelabyrinten, undlader at føre sag. Selv om jeg godt ved, at en del fører sag mod skattevæsenet, er der jo desværre risikoen for at tabe, og så er pengene for alvor tabt.

Fremskridtspartiets forslag skulle ganske enkelt gøre det muligt i hverdagen at få revisorhjælp til selvangivelsen. Vores forslag skulle også sikre det, man kan kalde de resourcesvage borgere, dem, der ikke orker, dem, der ikke kan, dem, der ikke har evner til at selvangive, at angive sig selv, en mulighed for at kæmpe imod skattebureaukraterne.

Med et skattesystem som det, man her har udviklet så indviklet, er behovet for revisorbistand mere nødvendigt end nogen sinde før. Det er fortvivlende for os i Fremskridtspartiet at se, hvordan danske skatteydere umyndiggøres i større og større omfang.

Fremskridtspartiets forslag kunne også ses som en styrkelse af revisorerne antal. Det er der også nogle ordførere der har været inde på. Men det er faktisk ikke det primære i forslaget. Det burde i stedet for være indledningen til et skattereformentægtbidrag, der gav genlyd langt ind i denne skatteøgerregering. Borgerne skal ikke ydmyges af tåbelig lovgivning, der har givet til resultat, at man-

ge simpelt hen må opgive at følge med i, hvad der skal betales i skat og hvorfor.

Fremskridtspartiet er fortsat dybt, dybt uenig med statsministeren, der som bekendt har udtalt, at han synes, det som helhed var en god reform. Var vi enig med statsministeren, så var det her beslutningsforslag naturligvis aldrig nogen sinde blevet fremsat.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 132:

Forslag til folketingsbeslutning om stop for grænsehandelskatastrofen.

Af Dohrmann (FP) m.fl.
(Fremsat 10/2 87).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Fremskridtspartiet har foreslået, at regeringen indleder forhandlinger med Forbundsrepublikken Tyskland med henblik på udarbejdelse af et oplæg til Folketinget, der vare for vare anviser en tidsplan for tilnærmelse mellem danske og vesttyske forbrugsafgifter. Forslaget tilsigter en løsning af grænsehandelsproblemet.

Det er naturligvis rigtigt, at den grænsehandel, danskerne foretager i Vesttyskland, for størstedelens vedkommende ville forsvinde, hvis man fjernede de afgiftsforskelle, som eksisterer mellem Danmark og Vesttyskland. En løsning af grænsehandelsproblemet gennem afgiftsned sættelser vil imidlertid medfø-

[Ministeren for skatter og afgifter]

re andre og langt alvorligere problemer for den danske økonomi.

En nedsættelse af momsen og punktafgifterne til det nuværende vesttyske niveau vil medføre et årligt provenutab af størrelsesordenen 45 mia. kr. Det er helt klart, at en skattelettelse i dette omfang ikke vil kunne gennemføres i den nuværende økonomiske situation uden en meget alvorlig forværring af betalingsbalancen.

Det ville derfor være nødvendigt at foretage modgående finanspolitiske indgreb af et tilsvarende omfang. En lempelse af afgifterne på 45 mia. kr. ville svare til en forhøjelse af indkomstskatten med 15 pct.

Den anden mulighed for at neutralisere det nævnte provenutab ville være offentlige besparelser.

Såvel indkomstskattestigning som besparelser på 45 mia. kr. anser regeringen dog for fuldstændig urealistisk. Større afgiftslempler er derfor ikke en mulig løsning på grænsehandelsproblemet.

Hertil kommer, at hvis man tænkte sig, at vi var i den lykkelige situation, at vi kunne lette skattetrykket med et beløb af den nævnte størrelse, så er det regeringens opfattelse, at indkomstskatten skulle lettes, før vi begynder at lette afgifterne. Man kan ikke med rimelighed mene, at den omstændighed, at nogle gerne vil købe sig en billig whisky eller en billig rødvin eller en billig kummefryser, skulle få den naturlige virkning, at andre borgere, som ikke har brug for disse varer, skulle betale mere i indkomstskat. Det ville dog være topmålet af urimelighed.

Fremskridtspartiets forslag om, at regeringen skulle indlede forhandlinger med den vesttyske regering om en tilnærmelse af afgifterne, kan regeringen ikke gå ind for. Det er regeringens helt klare opfattelse, at fastlæggelse af skatter og afgifter udelukkende er et dansk nationalt anliggende, og at det selvfølgelig derfor alene er Folketingets opgave at træffe beslutninger herom. Det er ikke et anliggende, vi ønsker at inddrage andre i. Denne holdning har regeringen da også indtaget over for EF i forbindelse med overvejelser om en harmonisering af afgifterne i tilknytning til etableringen af det interne marked.

Med hensyn til spørgsmålet om at søge oplyst, hvorledes den vesttyske regering ser på fremtidens punktafgifter og moms, er der selvfølgelig tale om et emne, som regeringen

har interesse i at følge. Enhver forhøjelse af de vesttyske afgifter vil mindske incitamentet til danskernes grænsehandel. Der har været visse forlydender fremme om vesttyske overvejelser om forhøjelse af afgifterne, men der er, så vidt jeg ved, endnu ikke truffet nogen beslutninger herom.

Jeg vil gerne tilføje – der er åbenbart andre end Fremskridtspartiet, der ikke rigtig forstår tingenes sammenhæng – at afgifter har intet formål i sig selv. De tjener til sammen med de direkte skatter at skabe det nødvendige økonomiske grundlag for vor samfundshusholdning, for det samfund, som vi i Folketinget og borgerne udenfor ønsker.

Der er intet agtværdigt i at undergrave dette grundlag eller i at ødelægge butiksstrukturen i store dele af vort land. Der har været nogle begivenheder i den sidste tid, hvor FDB pludselig føler, at de optræder som Skt. Georg med sværdet. Jeg må sige, at det vækker af mange grunde ubetinget glæde hos mig, at et stort antal brugsuddelere og formanden for uddelernes forening klart har taget afstand fra den aktion, direktøren i FDB har lavet. Det synes jeg nok er et opmuntrende træk.

Noget andet er, at man kan rejse det spørgsmål, om vore afgifter påhviler de relevante varegrupper. Det er naturligvis et meget relevant spørgsmål, som blev rejst her i Folketinget for nogle få uger siden. Dette undersøges for øjeblikket i et udvalg, hvis resultater kan forventes i løbet af ganske kort tid.

Fremskridtspartiets forslag afvises.

Stavad (S):

Også dette forslag skal jeg på Socialdemokratiets vegne afvise.

Jeg synes, det var en ganske udmærket tale, skatteministeren holdt. Jeg mener ikke, at vi løser problemerne ad de veje, Fremskridtspartiet anviser.

Jeg mener i øvrigt, at det er en misforståelse, at man anmoder regeringen om at optage forhandlinger med Vesttyskland. Jeg mener ikke, at det er Vesttyskland, der skal fastsætte det danske afgiftsniveau. Det er, som skatte- og afgiftsministeren sagde, noget, der foregår her i Folketinget.

Aagaard (KF):

[Aagaard]

Jeg kan meget langt følge Fremskridtspartiet i de bemærkninger, der ledsager dette forslag. Men uanset dette kan vi ikke i Det Konservative Folkeparti støtte dette beslutningsforslag, idet jeg er meget enig med skatteministeren i den holdning, at det er i det danske Folketing, niveauet skal fastlægges for vore skatter og afgifter, ikke ved drøftelser med andre lande.

Dernæst udtrykker jeg min tillid til, at det udvalgsarbejde, som er igangsat af skatteministeren, og hvor der for øjeblikket arbejdes på højtryk, vil resultere i så mange konstruktive forslag, at vi her i Folketinget kan påbegynde en ændring af afgiftsstrukturen henimod en markedsorienteret afgiftspolitik, der tager hensyn til udbud og efterspørgsel. Jeg tror, det er muligt, også uden store provenutab for staten og med respekt for de sundhedsmæssige aspekter.

Vi har behov for langsigtede tiltag, som bortset fra grænseområdet lidt efter lidt fører grænsehandelens mange milliarder tilbage til Danmark og på ny vil betyde en sund detailhandelsudvikling, en positiv effekt i beskæftigelsen og ikke mindst en hårdt tiltrængt forbedring af betalingsbalancen.

Bente Nielsen (V):

Jeg er enig med forslagsstillerne i, at grænsehandelen er blevet et stort problem, ikke mindst for erhvervslivet i det sønderjyske område. Det er en uheldig udvikling. Vi vil derfor fra Venstres side se med megen sympati på realistiske forslag, der kan afhjælpe dette problem.

Men jeg finder ikke, at Fremskridtspartiets forslag er særlig realistisk. En gennemførelse af forslaget, dvs. en dansk afgiftsnedsættelse til det vesttyske niveau, vil koste staten et tab på ca. 45 mia. kr. Det svarer rundt regnet til en fjerdedel af de statslige udgifter, og ingen kan vel forestille sig, at vi skal sætte de direkte skatter op med 45 mia. kr. eller skære ned på den offentlige sektor med 45 mia. kr.

Vi vil således afvise forslaget, men samtidig gerne være med til at se på, hvordan vi i øvrigt kunne få problemerne løst, eventuelt ved en ændring af den danske afgiftsstruktur.

Thoft (SF):

SF er grundlæggende uenig i hensigterne i forslaget. Efter at have lyttet til skatte- og

afgiftsministerens tale vil jeg sige, at det, der irriterer mig mest og gør mig mest deprimeret af det, der foregår i Tinget, er den måde, vi ser tallene blive vendt og drejet på.

For halvandet år siden stillede jeg i skatte- og afgiftsudvalget et spørgsmål: hvad betyder det, hvis de danske afgifter skal harmoniseres med vesttyske forhold? 4-6 mia. kr., svarede skatteministeren.

For et år siden, da vi havde diskussionen om Fælles Europæisk Akt, havde Socialdemokratiet en annonce, der sagde, at det ville koste 31 mia. kr., hvis vi harmoniserede det danske afgiftssystem med det vesttyske.

Og i dag har vi fået et nyt tal fra skatte- og afgiftsministeren. Nu koster det 45 mia. kr.

Det havde nu været rart, om jeg for halvandet år siden havde fået det rigtige svar i første omgang, og det havde nu været rart, om regeringsmedlemmerne ikke i forbindelse med debatten om Fælles Europæisk Akt havde faret ud og sagt om den socialdemokratiske annonce, at det var løgn og pure opspind. For det var altså underdrevet med 14 mia. kr. Nu skal jeg ikke forsvare Socialdemokratiet. Det må de selv tage sig af. Men det irriterer mig, at vi ikke får de korrekte tal, når vi stiller spørgsmål til ministeren.

Men tilbage til forslaget. SF mener, at afgifterne her i landet bør fastsættes af Folketinget, og vi har regeringens klare løfte om - det er jeg glad for at vi har fået bekræftet i dag - at sådan skal det blive ved med at være, også på trods af afstemningen om Fælles Europæisk Akt.

SF ønsker ikke at medvirke til hr. Dohrmanns personlige sønderjyske valgkamp, og vi er uenige med hr. Dohrmann, når han vil pantsætte den ene halvdel af dansk selvbestemmelsesret til det vesttyske skatte- og afgiftsministerium og den anden halvdel til EF-Kommissionen i Bruxelles.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det Radikale Venstre kan ikke støtte forslaget fra Fremskridtspartiet.

I forbindelse med hovsalovforslaget om de små fjernsyn bad vi indstændigt om, at der blev nedsat et udvalg, så Folketinget fik et beslutningsgrundlag eller i hvert fald et diskussionsgrundlag vedrørende skatter og afgifter.

[Bernhard Baunsgaard]

Jeg forstår, at ministeren har nedsat et udvalg. Jeg har også set kommissoriet. Jeg er ikke sikker på, at dette udvalg giver os et tilstrækkeligt diskussionsgrundlag til at finde ud af, hvad vi skal gøre. Jeg håber, jeg tager fejl. Men jeg kan da sige så meget om det forslag fra Fremskridtspartiet, vi behandler i dag, at det kan jo så blive benyttet til, at vi beder om at få kommissoriet sendt over til skatteudvalget, og at vi på det grundlag drøfter, om det nu også giver os et tilstrækkeligt diskussionsgrundlag.

Jeg vil gentage, hvad jeg sagde under debatten – jeg har haft lejlighed til at repetere det i formiddags – om hovsaforslaget: vi er nødt til nu at lægge en linie for, hvordan vi skal forholde os med hensyn til disse afgifter. Det er meget svært i længden at have fri grænseovergang og så forskelligt et afgiftsgrundlag. Det giver store vanskeligheder.

Men jeg vil gerne sige om afgifterne, gentage, hvad skatteministeren sagde i sin tid, at afgifterne på tobak og spiritus ikke alene skal give penge. De skal først og fremmest forhindre en ødelæggende indtagelse af disse stimulanser. De afgifter kan der ikke blive tale om at harmonisere.

Men på det andet område må vi se at finde de afgifter, som gør mest skade, forstået på den måde: opfordre folk til at flytte handelen til Vesttyskland. Jeg vil gerne gentage det, skatteministeren sagde, at det bestemt ikke er en dansk gerning, at folk, der sætter den danske velfærdsstat meget højt, nu opfordrer folk til at rejse syd for grænsen og foretage indkøb. Det er ødelæggende, og det er meget svært, tror jeg, at finde et fortsat godt grundlag. Men det må man være klar over i brugsforeningerne og andre steder: når man ødelægger den mulighed for at opkræve afgifterne, så angriber man selve velfærdsstaten.

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg kan begynde med at sige, at Kristeligt Folkeparti ikke kan støtte det af Fremskridtspartiet fremsatte forslag. Vi kan heller ikke gå ind for de meninger om den offentlige sektor, der gives udtryk for i bemærkningerne til forslaget. Vi mener, at den offentlige sektor har mange store og vigtige opgaver at løse, vi skal stadig modernisere den, men de bemærkninger, der gøres om den offentlige

sektor, de indirekte antydninger, der ligger bagved, kan vi ikke tilslutte os.

Jeg synes, skatteministeren holdt en glimrende tale og motiverede, hvorfor regeringen ikke kan støtte dette forslag. Jeg er i ét og alt, 100 pct., enig i det, skatteministeren sagde, og jeg skal ikke gentage det.

Dernæst vil jeg gøre den bemærkning i forlængelse af og på linie med det, hr. Bernhard Baunsgaard sagde, at der er nogle afgifter, der også har sundhedspolitisk betydning. Afgifter på spiritus og tobak mener jeg har en selvstændig værdi ud over det, afgifter ellers har: at opkræve beløb for at opretholde vort velfærdsniveau. Den bemærkning om afgifterne vil jeg gerne understrege.

Albrechtsen (VS):

Nu ser det jo da heldigvis ud til, at dette forslag bliver afvist af et umådelig stort flertal her i Folketinget.

Det er egentlig utroligt at overvære den her debat, især set i sammenhæng med den foregående, og se, hvad Fremskridtspartiets skattepolitik i virkeligheden indebærer. Under den foregående debat fik vi at vide, at Fremskridtspartiet foretrækker et skattesystem helt uden indkomstskat, og nu får vi under dette forslag at vide, at afgifterne skal reduceres med 45 mia. kr. Samtidig fremsætter Fremskridtspartiet forslag om yderligere fradrag til det ene og det andet. Det vil måske blive uaktuelt. Når der ikke længere er nogen egentlig beskatning, er der heller ikke brug for nogen fradrag. Dertil kommer hele pakken af forslag fra Fremskridtspartiet om forbedringer for pensionisterne osv. osv. osv.

Jeg synes egentlig, det er dybt useriøst. Jeg synes egentlig, det er så useriøst, at det ville være på sin plads, om Fremskridtspartiet kom med en bare nødtørftig opstilling over disse poster i et regnestykke, så man kunne blive fri for at se disse enkeltelementer demagogisk fremstillet så i den ene debat, så i den anden debat.

Det er næsten ørkesløst at diskutere indholdet af det konkrete forslag, men jeg vil opfordre fru Pia Kjærsgaard til at fremkomme med et sådant kortfattet papir om beregningerne over virkningerne af ikke at have indkomstskat, af at nedsætte afgiftsprovenuet med 45 mia. kr., af øgede udgifter til sociale pensioner osv. osv., af, hvordan det hænger

[Albrechtsen]

sammen, for ellers er det ikke seriøst at diskutere, hvad det egentlig er, Fremskridtspartiet vil.

Sidst jeg spurgte fru Pia Kjærsgaard, fik jeg en henvisning til, at man engang i arilds tid havde stillet 6.000 ændringsforslag, eller var det kun 1.000 ændringsforslag, til et finanslovsforslag, og dem kunne jeg sætte mig til at læse. Men jeg synes ikke rigtig, det er tilfredsstillende.

Så vil jeg godt kommentere en enkelt detalje i noget af det, som skatteministeren og de borgerlige ordførere var enige i, og det drejer sig om det udvalg, som skatteministeren nu flere gange har bebudet snart kommer med et udspil. Jeg ved såmænd ikke, om vi skal håbe eller frygte det, men skatteministrens holdning var nok lidt mere principfast i dag, end den tidligere har været. Derimod var den konservative ordfører underlig ulden, og hr. Bernhard Baunsgaard begyndte også at snakke om, at visse afgifter kunne man måske godt begynde at kigge på, de skulle harmoniseres og sådan noget.

Når man lægger hr. Bernhard Baunsgaards og den konservative ordførers udtalelser sammen, kan man jo godt frygte, at det er noget i den retning, der også vil komme ud af det udvalgsarbejde, som skatteministeren har under forberedelse i øjeblikket. Så når det kommer til stykket, er man måske ikke helt så principfast over for Fremskridtspartiet, som skatteministeren gerne umiddelbart vil lyde, fordi det nu var Fremskridtspartiet, der kom med et forslag.

Jeg synes, det er meget ubehageligt, hvis det virkelig forholder sig sådan, og især er det ubehageligt i en situation, hvor EF fører sig frem med trusler om f.eks. denne bilafgiftsretssag med de mest fantastiske argumenter, rent politiske argumenter. De vil føre retssag med, at de synes, at der er nogle danske afgifter, der er urimelige. Jeg har endda hørt det argument, at det skulle være, fordi der er nogle bilfabrikanter, der mener, at de bliver generet, og så er de gået til EF og har fået prakket EF den idé på med at lave en retssag mod Danmark.

Og over for den slags fremstød fra EF-side mener jeg det er meget uheldigt og meget farligt, hvis man rækker Fremskridtspartiet så meget som en lillefingernegl i en sag som den, og det skulle hr. Bernhard Baunsgaard og de Konservative ikke gøre. Jeg synes

tværtimod, de skulle stramme kursen op og sige klart til EF, at sådan bliver det ikke.

Og så lige til allersidst til fru Bente Nielsen: VS har fremsat et konkret forslag til løsning af grænsehandelsproblemet, når fru Bente Nielsen nu efterlyser det.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

VS-ordføreren forsøger at gentage den diskussion, han forsøgte at rejse, dengang vi havde diskussionen i forbindelse med hovsaforslaget i december måned. Jeg kan gentage nøjagtig det samme, som jeg sagde dengang: jeg ønsker at undersøge, om vi ikke kan foretage en omlægning af afgifterne på biler. Jeg tænker her på, om en omlægning fra benzinafgift til årlig afgift ikke vil tage luften ud af disse indkøbsrejser. Det er den slags, jeg tænker på.

Jeg tror ikke på, at vi kan undvære én eneste milliard af de 45 mia. kr., men vi kan jo lægge det over på noget andet. Hvis hr. Albrechtsen ikke kan forstå det, efter at jeg har sagt det her, så er der nok ikke grund til, at jeg trækker denne debat længere ud, for så er det, fordi han ikke vil forstå det. Der skal penge til at drive en velfærdsstat, der skal afgifter til at drive velfærdsstaten, men vi skal forsøge at lægge afgifterne om, så der ikke er et godt incitament for den danske borger til at rejse derned. Det er det, jeg går og leder efter.

Albrechtsen (VS):

Jeg kan ikke forstå, at hr. Bernhard Baunsgaard ikke kan se, at det er utrolig farligt. (*Bernhard Baunsgaard*: Så må du leve med det!). Ja undskyld, men det kunne også være, at befolkningen og det øvrige Folketing havde interesse i hr. Bernhard Baunsgaards standpunkter; han har jo dog en vis indflydelse, må man sige, på dansk politik.

Derfor kan jeg ikke forstå, hr. Bernhard Baunsgaard, hvordan det kan være, at man tør stille sig op og begynde at stille EF i udsigt, at der netop på bilafgiftsområdet, hvor de truer Danmark med en retssag på det mest fantastiske politiske grundlag, kan ske ændringer. Tænk, hvis denne debat f.eks. studeres af repræsentanter for EF-Kommissionen – det kunne man jo godt gå ud fra sker

[Albrechtsen]

– det synes jeg er utrolig farligt, hr. Bernhard Baunsgaard.

Dohrmann (FP):

Man må jo lære at blive beskeden, og derfor skal jeg da også udtrykke en spagfærdig tak til såvel hr. Aagaard som fru Bente Nielsen, fordi de i det mindste erkendte, at problemet eksisterede. Men lyttede man så til resten af ordførerne og først og fremmest til skatteministeren, så forstår man jo bedre, hvorfor grænsehandelen har udviklet sig til en katastrofe under den nuværende regering.

Ministeren havde ganske vist ikke et sådant ordvalg, at ministerens afvisning i de referater, der vil komme, vil kunne opfattes som et forsvar for de store afgiftsforhøjelser, vi har oplevet. Men kendsgerningen er jo, at det, vi har oplevet under den nuværende regering med julepakke og påskepakke og både det ene og det andet og afgiftsforhøjelser, har bevirket, at de mange, mange milliarder kroner, man taler så varmt om, og som vi ikke kan undvære, hr. Bernhard Baunsgaard, i dag forsvinder. Det er det, der er problematikken.

Det er da helt rigtigt, at Fremskridtspartiet som punkt 1 går ind for, at indkomstskatten sænkes og helst skal helt væk, men det, vi oplever i øjeblikket, er jo ganske enkelt, at de mange, mange milliarder, man påstår man får ind i afgiftsprovenu, forsvinder, og derfor vil der overhovedet ikke være noget som helst afgiftsprovenutab ved at gennemføre nogle afgiftssænkninger.

Men så vidt er Fremskridtspartiet ikke engang gået. Nej, det vi foreslår, er, at regeringen pålægges at føre nogle forhandlinger med den vesttyske regering, fordi grænsehandelen og problemerne med samme jo først og fremmest vedrører Vesttyskland.

Jeg ved da udmærket godt, at skatteministeren herovre i sit elfenbensslot i København, en minister med sin gode ministerløn, er flintrende ligeglad, det er jo klart kommet til udtryk den ene gang efter den anden. Men problemet er, at vi ser butikker, der lukker på stribe, og, sagt til fru Bente Nielsen, det er ikke alene et sønderjysk problem. Det var det for år tilbage, da det ganske vist også var noget, man kunne kalde et mindre problem, men det er et landsomfattende problem i dag. Det er ikke bare i Sønderjylland.

Det vedrører Sønderjyllands Amt, det vedrører Vejle Amt, og det vedrører Fyns Amt. Det vedrører Århus Amt, Ringkøbing Amt og Ribe Amt. Så galt her fra København kan man jo hver eneste morgen se en hel stribe busser, men de kører ganske vist den anden vej nedover.

Det, man gør fra Folketingets flertals, ja faktisk fra samtlige partiers side er, at man siger: nå, jamen det er et nationalt anliggende, og det skal tyskerne ikke bestemme, og det skal EF ikke bestemme. Kendsgerningerne er, at vi er medlem af EF. Vi har gang efter gang fået forlænget 2-døgns reglen, vi har fået det på dispensation hver eneste gang. Hvis EF nu lige pludselig siger: nu er det slut med alle de dispensationsregler, hvad sker der så? Så vil jeg gerne se hr. Thoft og skatteministeren arm i arm sammen med hr. Albrechtsen stå her og jamre. Så har de nemlig grund til det, for så har vi katastrofen.

At drøfte dette her i EF og måske gå og regne med, at det er et problem, som EF samlet finder frem til en løsning af, er utopi. Det er gætteri, og det er rent ud sagt noget vās, og derfor har den danske regering kun en eneste ting at gøre, og det er, som vi foreslår: at sætte sig ned og forhandle med vesttyskerne.

Vi har jo ikke sagt, at vores afgifter skulle sænkes til vesttysk niveau. Hvis man under de forhandlinger fandt frem til, at vesttyskerne påregnede at forhøje afgifterne inden for de og de varegrupper med et vist beløb, jamen så havde Danmark en eneste ting at gøre, efter at de forhandlinger var afsluttet, og det er at forsøge at nærme sig nogenlunde det samme, som vesttyskerne nu engang vil opkræve i afgifter. Men det, vi bare må konstatere i dag, er, at pengene forsvinder ud af landet.

Tidligere var det jo småtterier som vin og cigaretter og lignende, men jeg må give formanden for FDB – jeg tror, han er formand, ellers vil jeg gerne rettes – le Fèvre, ret i, at benzinen er den store skurk i dag. Det er benzinen, der først og fremmest trækker i titusindvis af danskere. Man starter selvfølgelig sin lille bil og kører ned og sparer 120 kr. ved at hælde noget tysk benzin på tanken. Så køber man nogle fødevarer – de er jo også billigere dernede – noget billigt sukker, lidt vin, lidt øl, og hvad man ellers kan finde af gode ting, og så triller man hjem igen, og

[Dohrmann]

resultatet bliver, at man sparer ca. 300 kr. De 300 kr. skal man stadig væk med det skatte-tryk, vi har herhjemme, tjene mindst 600 kr. for at kunne disponere over, og derfor kan man ikke fortænke folk det mindste i, at de gør det.

Det, der skal kritiseres, er selvfølgelig – og det er aldeles ikke en sønderjysk valgkamp, for det er som sagt et landsproblem efterhånden – at pengene ruller ud af landet, og derfor er de 45 mia. kr., som skatteministeren slynger om sig med, jo urealistisk, og det ved skatteministeren udmærket godt. Men skatteministeren har set, hvad hans forgænger, hr. Lykketoft, har gjort. Han har gang efter gang forhøjet skatter og afgifter, og tro som den nuværende skatteminister er mod tidligere skatteministre og imponeret også, som han er af deres gerninger, så fortsætter vi i samme spor.

Men jeg gentager: hvis katastrofen sker en dag og EF ikke forlænger 2-døgns reglen, så hænger Folketinget – og det, uanset hvilken regering der sidder – så grusomt på den som aldrig tidligere set, og derfor er jeg skuffet over, at Folketinget tager så let på denne sag. Det er direkte uansvarligt, og det bærer igen vidnesbyrd om, at Folketinget i alt, alt for høj grad ikke ser meget mere end en uge frem. Men man kunne da i det mindste prøve at sætte sig ind i, hvor mange penge der egentlig forsvinder over grænsen.

Jeg har nævnt benzinen, og jeg har også nævnt vinen osv., men det er helt klart, at med det omfang, det har taget, og det stigende omfang, grænsehandel tager, er det simpelt hen noget, som koster den danske stat penge, at vi opretholder det nuværende afgiftsniveau.

Til slut skal jeg bare sige til skatteministeren, at jeg så ham optræde i TV-Avisen i går aftes, og jeg tror ikke et øjeblik på den fremgangsmåde, ministeren dér ligesom prøvede på at foranledige, at man nu sætter ekstra politi ind for at stoppe dem, der handler i Brugsen.

For det første mener jeg, at det virker meget, meget ensidigt, at ministeren fremtrådte, som om det kun var dem, der handlede i FDB på den anden side af grænsen, der skulle straffes og forfølges. Men den er ikke gangbar i længden, hr. minister. Jeg ved, ministeren tidligere har været til møde i Sønderjylland, hvor han har fået problemerne

forelagt, og derfor: lad være at tage så let på det her!

Det er da meget muligt, ja, det er sandsynligt, at vores forslag ikke bliver vedtaget, men tag nu og tænk lidt i de baner dér! Der er ganske enkelt ingen vej udenom, og det tror jeg selv ministeren i en ledig stund må erkende.

Thoft (SF):

Jeg er lidt ked af, at hr. Dohrmann ikke helt forstod det, jeg sagde i første omgang, og jeg skal så prøve at sige det på en anden måde og mere pædagogisk.

Selvfulgelig erkender SF, at der er visse problemer i grænselandet med hensyn til grænsehandelen. Jeg tror, de er stærkt overdrevet, og jeg tror også, hr. Dohrmann i dag stærkt har overdrevet dem. Og jeg har da bemærket, at den købmand, der ligesom startede hele protestbølgen, i går åbnede sin tredje forretning nord for grænsen, så det er altså ikke alle, der går fallit, lad os stå fast ved det.

Problemet er jo lige netop, at plagerne er selvskabte, selvskabte på grund af dansk lyd-hørhed over for EF, så 3-døgns reglen blev til 2 døgn, der blev givet mulighed for indførsel af vin, øl og tobak, og beløbet, man kunne indkøbe for i udlandet, blev sat op. Disse ting har vi jo bøjet os for på grund af presset fra EF. Hver gang EF har presset, har det danske Folketing og markedsudvalget givet efter for presset, og det er det, der har skabt miseren. Og det løser ikke problemerne, at vi, sådan som hr. Dohrmann har forsøgt det, spiller rollen som den pantsatte bondedreng, hvor vi deponerer den ene halvdel af dansk selvstændighed i Bonn og resten i Bruxelles.

I øvrigt synes jeg, at det er en ret udansk holdning.

(Kort bemærkning).

Damgaard Nielsen (FP):

Det kan ærgre mig, at regeringen har forspildt en enestående chance for at løse flere problemer på én gang.

Regeringen har med alle midler fastholdt kronen, og vi havde netop overenskomstforhandlingerne her nu for nogle måneder siden. Der har været alle chancer for at bruge det samme beløb, som man har brugt til løn-

[Damgaard Nielsen]

forhøjelser, til nedsættelse af afgifter. Så havde man fastholdt den danske konkurrenceevne hos industrien, man havde ikke fået lønforhøjelser, og man kunne have beholdt den samme købekraft. Det er nogle fantastiske chancer, som regeringen totalt har forspildt, og den har overhovedet ikke villet se på dem.

Det var Fremskridtspartiet, der stillede spørgsmål i skatte- og afgiftsudvalget og fik det svar, at en total ophævelse ville koste 45 mia. kr. og svarede nogenlunde til en real-lønsfremgang på 12½ pct. Og så kan man jo gange ned og sige, at en halvering ville have givet en reallønsfremgang på 6½ pct., og det er så nogenlunde ungefær det, der er opnået under overenskomstforhandlingerne.

Alle borgere havde været meget, meget bedre tjent med, at de havde fået en real-lønsfremgang for den samme krone, for så havde man været fri for nu, når overenskomsterne er slut, at skulle have nogle dispensationer, og at der skal gives tilskud til syv forskellige sider, alt afhængigt af, om man nu er pensionist eller man er studerende, eller hvad man er. Det er en skandale for dansk økonomi, at man sådan har sovet.

Jeg tør slet ikke tænke på, hvordan det til næste sommer ser ud med vores turistindtægter, for pludselig er Danmark jo slet ikke interessant at besøge længere heller, når det gælder rejsevaluta. Turisterne får nok for lidt for deres penge, når de skal ind i Danmark, med de omkostninger vi har. Jeg tror i hvert fald, at der kunne have været tjent lige så meget ved at sætte afgifterne lige så meget ned, som lønomkostningerne er steget.

Formanden:

Taletiden er for længst udløbet. Det var måske lidt svært at se sammenhængen med det forslag, vi har til behandling.

Dohrmann (FP):

Jeg ved godt, at hr. Thoft og SF er modstandere af EF, men det ville jo være rart, om hr. Thoft i det mindste snart ville konstatere, at et flertal af den danske befolkning for snart mange år siden sagde ja til, at Danmark skulle være medlem af EF, og derfor holder de argumenter, hr. Thoft kommer med, ikke. Vi er da nødt til at tage som udgangspunkt, at Danmark nu engang er med-

lem af EF og som følge deraf må indrette sig efter de forhold, som vi nu engang er gået ind i, enten man kan lide det eller ej.

Derfor nytter det ikke noget, at hr. Thoft står heroppe og blafrer med sin fane og siger: jamen Danmark skal ikke indrette sig efter EF. I og med, at vi gik ind i EF, er der visse spilleregler, vi skal overholde, og det må vi altså bruge som udgangspunkt.

Hr. Thoft kan jo bare prøve, om han kan forklare det for f.eks. de medarbejdere på tankstationer eller i købmandsbutikker, eller hvor det er, som er blevet fyret på grund af, at den skæve grænsehandel har udartet, som den har.

Der er kun én eneste ting at gøre, og det er at forsøge at få den udvikling vendt, men det vil hr. Thoft og SF heller ikke medvirke til.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op-hold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden:

Formanden:

Der er ikke mere på dagsordenen.

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

Miljø- og planlægningsudvalget (7/3 87):

Udtræder: Albrechtsen (VS)

Ny stedfortr.: Gade (SF)

Miljø- og planlægningsudvalget (9/3 87):

Udtræder: Tørnæs (V)

Ny stedf.: Hanne Severinsen (V)

[Formanden]

Uddannelsesudvalget (10/3 87):

Udtræder: Hanne Severinsen (V)

Ny stedf.: Birthe Rønn Hornbech (V)

Det politisk-økonomiske udvalg (10/3 87):

Udtræder: Ove Jensen (FP)

Ny stedf.: Pia Kjærsgaard (FP)

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 11. marts 1987, kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den i salen opslåede dagsorden.

Mødet hævet kl. 19.20
